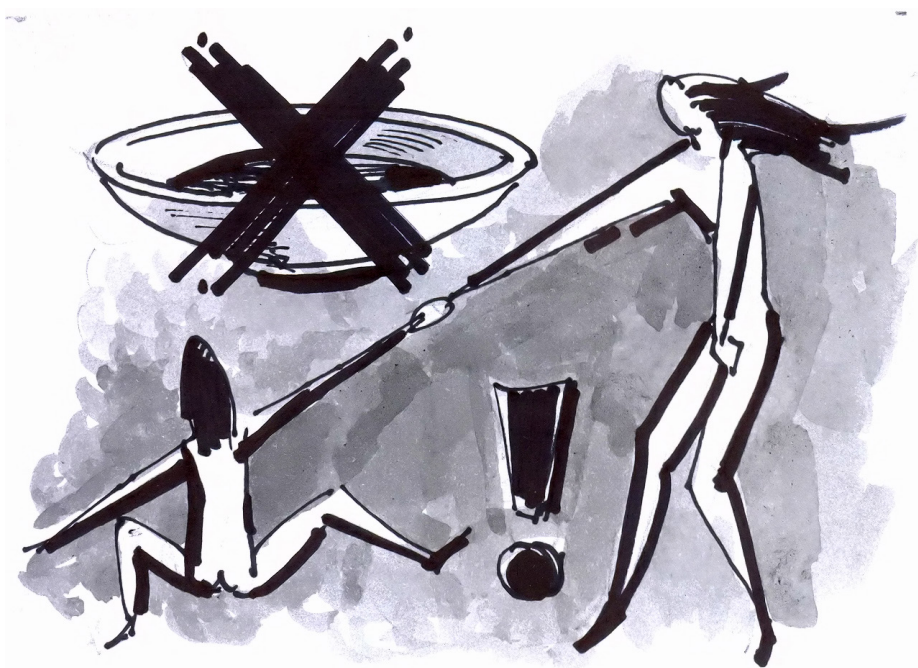

ANOREXIA

Prečo?

K anorexii som sa dopracovala postupne. Bol to veľký zlom v mojom živote. Prežívala som ťažké obdobie. Sťahovanie proti svojej vôli, výmena prostredia, ľudí za prostredie a ľudí, ku ktorým som nemala vôbec blízko. Prvé dni boli pre mňa peklo. Prestala som jesť, uzavrela som sa do seba. Tým, že som prestala jesť, badala som na sebe veľké zmeny, začala som rapidne chudnúť a postupne som si na to začala zvykať. Všetci okolo mi vraveli, že som oveľa chudšia a mne sa to zapáčilo. Zo začiatku sa mi to len páčilo, ale postupom času sa z toho stal fanatizmus.

Ako to prebiehalo?

Ako väčšina anorektičiek aj ja som začala kontrolovať presný počet kalórií, ktoré som do seba dostala. Bola som schopná zjesť len jedno varené vajce za deň. Pamätám si, že raz v lete, keď bolo vonku 30°C v tieni, som sa obliekla do zimnej

bundy a behala som po záhrade hodinu a pol, až do úplného vyčerpania. Chcela som byť úplne štíhla. Tým, že z baculky sa zo mňa postupne stávalo štíhle dievča, som mala pocit, že mám byť prečo na seba hrdá.

Mala si kvôli anorexii nejaké zdravotné problémy?

Asi po 2 týždňoch som pociťovala neprekonateľnú únavu. Začali mi vypadávať vlasy, lámali sa mi nechty, mala som väčší sklon k modrinám. Mala som narušený menštruačný cyklus. Mój imunitný systém totálne zlyhával. Pridružili sa mi závrate, migréna a veľakrát som omdlievala.

Čo na to tvoji rodičia a okolie?

Všimli si to hneď? Ako reagovali? Ako prvá si to všimla riaditeľka základnej školy, ktorú som navštevovala. Myslím si, že ona od začiatku vedela, že tu niečo nehrá, len ja som sa to snažila skrývať ako najviac sa len dalo. Neskôr spozorovala aj mama, že vôbec nejem. Spomínam si, že raz stála nado mnou a povedala, že neodídem, kým nezjem plný tanier polievky.